

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

NORSKÝ
BESTSELLER

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

HOŠT

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

A. Audhild Solbergová

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

BRNO 2017

Copyright © 2014, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS
Illustration © Jáchym Nádvorník
Translation © Aneta Grossová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

This translation has been published with the financial
support of NORLA.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7577-051-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-052-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-053-0 (Formát MobiPocket)

„Myslíš, že všechny dětské knížky by měly mít
legrační pasáže?“ zeptala se slečna Dobrotová.

„Myslím, že ano. Děti nejsou tak vážné
jako dospělí a rády se smějí.“

ROALD DAHL: MATYLDA

≡ ESEMESKA ≡

„Anne Beo, přišla ti esemeska.“

Mamka stála ve dveřích do obýváku. Její kanárkově žlutý vlněný svetr, který vždycky nosí celý podzim, zářil jako maják v husté mlze.

Odložila jsem knížku.

Esesmeska?

Jak může mamka vědět, že mi přišla esemeska?

„Mobil ti ležel na skříni na chodbě,“ řekla. „Musela sis ho tam zapomenout, když jsi přišla ze skejtrampy.“

Zvedla jsem se z pohovky.

„Tak sem s ním!“

Mamka se na mě pobaveně podívala.

„Tady máš,“ řekla. „Zpráva není od Nilse.“

„Cože?! Ty sis ji přečetla?!“

Vytrhla jsem jí mobil z ruky.

„To ne,“ usmála se. „Jen jsem viděla, že není od něj. Jméno na displeji bylo o něco delší.“

Srdce mi poskočilo až do krku.

O něco delší?

Ale kdo...?

Eh?

„Nechceš se podívat, od koho je?“ pobídla mě mamka.

„Ale jo,“ odpověděla jsem. „Já jen... Nemohla bys jít zpátky do kuchyně?“

„Ale ale? Děje se snad něco, o čem nevím?“

„Ne!“

„Tak proč jsi tak...“

„Mohla bys už jít?!“

Mamka zvedla ruce a začala couvat.

„No jo, vždyť už jdu,“ souhlasila. „Tak mi dej vědět, až se zas budu moct vrátit.“

Nato zmizela ona i její majákový svetr z dohledu.

Asi už vám došlo, že mi zrovna moc esemesek nechodí. Vlastně mi je posílá jen Nils. A mamka s taťkou. A teta Mona. A jednu mi před pár dny poslala Mari. Začaly jsme spolu totiž dělat domácí úkoly do matiky.

Ale tahle zpráva byla od někoho jiného, to mi bylo jasné. Mamka ani taťka mi ji neposlali, vždyť jsem byla doma. Mari má stejně krátké jméno jako Nils. A s tetou Monou jsem ten den už mluvila. Volala mi, aby se pochlubila, že s Janem Erikem ze školní knihovny budou slavit Vánoce v Thajsku.

To znamená, že mi přišla esemeska od někoho, kdo mi normálně nepíše. A nešlo o žádnou reklamní nabídku nebo něco podobně nezáživného. Mamka totiž na displeji viděla jméno. Zpráva musela být od někoho, koho mám v mobilu uloženého.

Nabízelo se jen několik málo kandidátů. Ukládám si čísla jen na lidi, kteří mi někdy volali nebo poslali zprávu.

Nebo aspoň většinou. A tak jsem si mohla v duchu rychle projít všechna jména:

Eseseska by mohla být od Nilsovy mamky. Protože mi ale posílá zprávy jenom tehdy, když je Nils u nás a nezvedá jí mobil, nepočítala jsem s tím, že by mi teď psala.

Mohla by být i od Johanne. Vyměnily jsme si spolu pár zpráv ten týden, kdy jsme nacvičovali na Souboj talentů. Nenapadal mě ale žádný důvod, proč by mi měla psát den po Halloweenu. Určitě má na práci dost jiných věcí. Třeba vysvětlovat rodičům, proč se vypařila ze své vlastní halloweenské oslavy.

Mohla by být od Brittany. I tu jsem si přidala do kontaktů týden před Soubojem talentů. Od té doby jsem od ní ale nedostala jedinou zprávu. Navíc jsem předpokládala, že bude raději trávit čas se svým novým klukem než mi posílat esemesky.

Mohla by být od babičky a dědy. Určitě jsou zvědaví, jak se vydařila halloweenská párty u tety Mony. Mohla by být od nich. Nejspíš od nich vážně je.

Doufala jsem ale, že zpráva je od kandidáta číslo pět.

Nevím přesně, proč jsem si to číslo vůbec uložila, nikdy mi nenapsal ani nic na ten způsob. Nebo takhle, vím, proč jsem to udělala. Chtěla jsem jeho jméno vidět ve svém seznamu kontaktů. Chtěla jsem prostě vědět, že tam je. Jen tak pro případ.

Určitě už jste uhádli, kdo ten někdo je.

Magnus.

Mmmmmagnus.

Jestli znáte krásnější klučičí jméno, dejte mi vědět. Já si nic hezčího nedokážu vůbec představit!

Maaaaagnus.

Magnussssss.

No do háje, je prostě úplně šíleně nádherný!

Ale zpátky k věci:

Zhroutila jsem se na pohovku a upřela jsem pohled na černý displej telefonu. Který z těch pěti kandidátů mi mohl poslat esemesku den po Halloweenu? Dva z nich jsem před pár hodinami viděla na skejtrampě, takže ti to být nemohli.

Nebo jo?

Když jsem položila palec na tlačítko pod displejem, sklouzlo mi srdce až do břicha, když se displej rozsvítil, začalo se mi proplétat mezi žebry, a když jsem uviděla, od koho ta zpráva je, burácelo mi až v uších.

Ale to nebylo nic v porovnání s tím, co se se mnou dělo, když jsem si tu esemesku přečetla!

Honilo se mi hlavou jen:

...

...

!!

≡ SORRY! ≡

Slibuju, že se dozvíte, od koho ta zpráva byla a co v ní stálo. Nejdřív vám ale budu muset říct, co se dělo v týdnech předtím, než jsem ji dostala.

Fakt sorry! Je to ale hrozně důležitý, protože jinak byste nepochopili, proč mi ta zpráva vůbec přišla!

Všechno to totiž začalo o dva týdny dřív jedním rozhovorem pod přístřeškem na kola na školním dvoře. Bylo to ve čtvrtek, protože Nils se mnou měl jít po škole domů. Mamka s taškou pořád ještě nepřišli salse na kloub, takže k nám každý čtvrtek chodí teta Mona a dělá nám tacos. A tacos od tety Mony má Nils ze všeho nejradši.

Ten den navíc hrozně lilo — cestou do školy se mi tak orosily brýle, že jsem viděla ještě hůř než normálně. Když jsem před školní bránou narazila na Nilse, měla jsem co dělat, abych ho nepřejela. A to jsem kolo jen vedla!

Ani on nevypadal zrovna k světu. Vlasy měl přilepené k hlavě a déšť mu stékal po tváři tak silně, že musel v jednom kuse mrkat. Voda mu tekla i po pažích. Z toho, co jsem zprvu považovala za černou pláštěnku, se vyklubal pytel na odpadky s otvory na hlavu a ruce. Když Nils

vyrostl ze staré pláštěnky, mamka mu zapomněla koupit novou, a protože nenašel svou nepromokavou bundu, musel přijít na nějaké kreativnější řešení.

Oba jsme si trochu povzdechli. Když se Nilsova mamka ztratí v některé ze svých fází, dokáže být docela zapomnětlivá.

Naše každodenní ranní povzbuzování už se chýlilo ke konci, když vtom do mě Nils najednou strčil. Nijak zvlášť silně, ale přesto jsem se lekla. O dvě vteřiny později to udělal znovu a tentokrát s takovou vervou, že jsem se málem svalila na stojan na kola.

Celý příběh začíná tady, v okamžiku, kdy jsem se na Nilse otočila a vyjekla:

≡ ROZHOVOR POD PŘÍSTŘEŠKEM NA KOLA ≡

„Hej, co děláš?!“

Nils neodpovídal.

„Nemůžeš do mě přece takhle strkat!“

„Čekal jsem, že budete tady.“

Otočila jsem se. I když déšť bubnoval do střechy přístřešku tak silně, že jsem sotva slyšela svůj vlastní hlas, okamžitě jsem poznala, kdo to právě promluvil. Ten hlas bych poznala kdykoli a kdekoli.

Magnus!

„Vidím, že odrazka je zase na svém místě.“

Mmmmmagnus.

Maaaaagnus.

Magn...

Odratzka?

Zašmátrala jsem rukou vzadu na přilbě. A měl pravdu, ta moje *příšerně trapná* růžová odrazka s Teletubbies tam fakt visela a ještě se houkala. Musela jsem si ji zapomenout v riflích, které jsem večer předtím hodila do špinavého prádla. Mamka ji nejspíš našla a připnula mi ji na helmu, aniž bych si toho všimla.

Protože to se rozumí samo sebou, že jsem si ji tam nepřipnula sama! Nosila jsem ji v kapse kalhot. Magnus ji nakonec taky nosil v kapse víc než den. A navíc nepřichází v úvahu vyjít z domu s růžovou odrazkou s Teletubbies na hlavě, když je vám dvanáct a půl.

Naštěstí se nezdálo, že by to Magnusovi vadilo. A mně to vlastně taky přestalo vadit. Za chvíli už totiž Magnus stál pod přístřeškem spolu se mnou a Nilsem, v promočenných teniskách a s úsměvem, kvůli kterému zapomenete, na co jste vlastně mysleli.

„Pamatuješ, co jsme spolu řešili v jídelně?“ zeptal se.

Srdce se mi úplně splášlo.

Jestli si to pamatuju?!

Halóóóóóóó!!

Během těch tří dnů, co uběhly od chvíle, kdy za mnou Magnus v jídelně přišel, jsem nemyslela skoro na nic jiného!

Pokud jste náhodou zapomněli, o čem to mluvím: Pár týdnů po Souboji talentů za mnou Magnus v jídelně přišel a zeptal se mě, jestli Dark Horse spolu pořád hrajou. Když jsem mu odpověděla, že to moc neřešíme, tak mi na to řekl, že se mi možná brzo ozve. A když potom odešel, prozradily mi Mari a Ylva-Merete něco, kvůli čemu jsem upadla do radostného kómatu: Fak Jastin hledají novou zpěvačku!

Pořád se ještě trochu třesu, když si na to vzpomenu. Snad ještě *nikdy* jsem nebyla tak šťastná jako právě v tu chvíli.

Nebo vlastně jo, jasně že jo!

Ale k tomu se ještě vrátím.

Magnus si sundal kapuci pláštěnky a pohodil svými blondatými kučery. Ďolíčky ve tvářích se mu v dešti leskly, až jsem dostala chuť zabořit mu do nich ukazováčky a zjistit, jak jsou hluboké.

„Nevím, jestli se to k tobě doneslo,“ řekl, „ale budeme mít koncert. Na Halloween.“

Vyměnili jsme si s Nilsem pohledy.

Na Halloween?

Ten je přece už za dva týdny!

„Mluvil jsem s Bjørnem Ingem a s Felixem,“ pokračoval, „a shodli jsme se na tom, žes na Souboji talentů zpívala úžasně.“

Odmlčel se a zakašlal.

Já jsem mezitím měla co dělat, abych neomdlela napětím.

„Jseš tisíckrát lepší než Thea,“ prohlásil. „A zpíváš líp než všechny holky na škole. Mělas slyšet, kolik falešného vytí jsme museli přetrpět, když jsme hledali zpěvačku na Souboj talentů!“

Pomlčela jsem o tom, že většinu toho vytí jsem slyšela taky. Měla jsem co dělat, abych udržela své srdce na uzdě. Mě, Anne Beu Vikovou, třetí největší zrůdu na škole Skogen, dělila od toho, abych se stala zpěvačkou nejvíc cool kapely v sedmičce, jediná otázka!

„Zpívat umíš, o tom není pochyb,“ řekl Magnus. „Jde ale o to, že...“

Znovu zakašlal.

Neznělo to ale jako skutečné zakašláání, spíš jako takové to odkašláání typu „nevím, jak to říct“.

Začala jsem mít obavy.

„Věc se má prostě tak,“ pokračoval, „že se nedokážeme shodnout na tom, jestli to stačí. Že umíš zpívat. Někteří z nás si totiž myslí, že bysme měli mít zpěvačku, která je trochu víc... která není tolik... Chápeš, co chci říct?“

Pohlédl na mě.

Rychle jsem přikývla.

Ve skutečnosti jsem si ale nebyla úplně jistá, co měl na mysli. Nebo takhle, chápala jsem, že se mi snaží říct, že Felix a Bjørn Inge mě za zpěvačku nechtějí. Že chtějí někoho oblíbenějšího. Někoho, kdo není albín. Nebyla jsem si ale jistá, co si myslí Magnus.

Je fakt, že když za mnou tehdy v jídelně přišel, tak mi to místo zpěvačky vysloveně neslíbil. Opravdu se ale zdálo, že o tom celkem vážně uvažuje. Přece jenom za mnou kvůli tomu přišel.

„Takže sorry, jestli sis myslela, že jsme domluvení,“ řekl. „Nechtěl jsem, abys... abys...“

Zavládlo ticho.

Dlouhé ticho.

Zoufale jsem se pokoušela přijít na něco chytrého, co bych mu na to řekla, a jsem si poměrně jistá, že Nils se snažil o totéž. Nosní dírky se mu chvěly jako dvě trampolíny a úplně si zapomněl otírat vodu, která mu crčela z vlasů.

V hlavě ale asi měl stejné prázdno jako já, protože nikdo z nás nevydal ani hlásku. Jenom jsme tam tak stáli

a čuměli do blba jako dva trotlové z nejnižší ligy s orosenými brýlemi a pulzujícími nosními dírkami.

Není proto divu, že to Magnus nakonec vzdal.

„No, tak já už asi půjdu,“ ozval se do ticha. „Chtěl jsem ti to jenom říct. Aby sis nemyslela, že...“

„Hej! Magnusi!“

To ráno jsem se lekla už podruhé a slyšela jsem, že Nils s Magnusem se lekli taky. Jejich tenisky zaskřípěly o asfalt. Nikdo z nás si nevšiml, že pár metrů od nás se zastavil Felix.

Poznala jsem ho podle jeho gigantické tmavomodré parky, kterou vždycky nosí od podzimu až do jara. Vypadá v ní jako zvířátko ze šišek a špejlí, která jsme s taťkou vyráběli, když jsem byla malá. Jednoho dne se mu ty špejlovité nožičky pod tíhou těla zlomí, tím jsem si jistá.

„Slyšels už nejžhavější novinku?“ zavolal. „Ronja si našla novýho kluka!“

Když jsem zamžourala na Magnuse, všechno se ve mně ještě víc sevřelo. Vypadal hrozně nešťastně, jako by rozchodu s ní šíleně litoval.

„Tak co je?“ pokračoval Felix. „To tam budeš stát celý den?“

Magnus se díval do země a hrál si se zipem na pláštěnce.

Já s Nilsem jsme pořád zírali do blba.

„Já tady dýl stát rozhodně nehodlám,“ uzavřel Felix. „Uvidíme se ve třídě.“

„Klid, vždyť už jdu.“

Než si Magnus natáhl kapuci a zmizel v dešti, pokusil se o úsměv. Tentokrát jsem ale nezapomněla, na co jsem myslela.

Bylo jasně vidět, že se jeho oči neusmívaly.

≡ ZÁCHODOVÁ ŠTĚTKA ≡

„No, tak tohle jsem fakt nečekal.“

Nils na mě zamrkal a pak sklonil hlavu až ke kolenům a oběma rukama si prohrábl vlasy. Vypadal jako mokrý pes, který si z kožichu vyklepává vodu.

„Co jako?“ zeptala jsem se. „Že si Ronja najde nového kluka? Vždyť už bylo načase. Byla přece single už přes dva týdny.“

Strhla jsem si přilbu a vyrazila ke škole.

Nils se ke mně se šustěním přihnal ve své ubohé pláštěnce z pytle na odpadky.

„Víš, co myslím, Annebino.“

„Ne, vůbec netuším, o čem mluvíš!“

Přidala jsem do kroku. Nechtěla jsem, aby Nils viděl slzy, které mi vhrkly do očí. Ne že by mě nikdy předtím neviděl brečet — viděl mě, a mockrát. Ale tohle bylo jiné.

Neřekla jsem mu totiž, jak moc jsem myslela na to, co mi Magnus v jídelně řekl. Muselo mu samozřejmě být jasné, že se mi to honilo hlavou, koneckonců jsme to spolu hodně probírali, ale nevěděl o tom, že jsem poslední tři

noci skoro nespala, protože jsem byla tak nabuzená. A že jsem skoro začala věřit tomu, že se to stane. Že za mnou Magnus, Felix a Bjørn Inge o přestávce přijdou a řeknou: „Anne Beo, chtěli bysme se tě na něco zeptat.“

„Ale no tak,“ nedal se Nils. „Nemusíš přede mnou předstírat, že nejsi zklamaná.“

„Já nejsem zklamaná! Proč bych měla bejt zklamaná?!“

Právě jsem to udělala zas. Byla jsem na Nilse hnusná, i když mi nic neudělal. Ale nemohla jsem si pomoci. Na nikoho jiného jsem hnusná být nemohla.

Představila jsem si rozhovor mezi Magnusem, Felixem a Bjørnem Ingem. Rozhovor o tom, kdo bude novou zpěvačkou Fak Jastin. Okamžik, kdy se Magnus podíval na ostatní a řekl: „A co Anne Bea?“

Představila jsem si, jak Bjørn Inge zakoulel očima. Jak Felix nakrčil nos a zabořil pohled do země.

Dokonce jsem je slyšela. Felixe, jak říká: „Zpívá sice líp než Thea, ale na pódium se moc nehodí.“ Bjørna Ingeho, jak říká: „No jasně, to víš, že budeme mít za frontmana albínku!“ A Magnuse, jak nakonec říká: „To je fakt, co jsem si sakra myslel!“

Zkusila jsem si otřít slzy, ale z očí se mi valily pořád další a další. I když je mi jasné, že skoro nikdy nic nedopadne tak, jak jsem si vysnila, během posledních dnů jsem na to tak trochu zapoměla. Abych pravdu řekla, zasněná jsem teď byla vlastně v jednom kuse.

Tentokrát jsem ale nemizela do svého Normálního světa, jak to při snění většinou dělávám. Nebyla jsem

tou pěknou cool holkou s dlouhými tmavohnědými vlasy, kterou bývám v Normálním světě. Poprvé jsem vpředu na pódiu stála já. To já jsem měla v ruce mikrofon, pohazovala bílými vlasy a usmívala se na našeho roztomilého bubeníka. To já jsem byla tou holkou, kterou by si přály být všechny holky ze sedmičky.

Praštila jsem se přilbou do hlavy.

Jak jsem mohla bejt tak pitomá?!

Jasně že nejsem tou holkou. Tou holkou já nikdy nebudu. Nikdy nebudu zpěvačkou Fak Justin!

„Annebíno...“

„Co je?!“

„Chápu, že jseš smutná, protože...“

„Děláš, jako by mi v tý jídelně něco slíbil!“

Teď už jsem měla vážně na krajíčku.

„To sice ne, ale vypadalo to, že o tom dost vážně uvažuje,“ bránil se Nils. „Vždyť za tebou dokonce přišel.“

Zpomalila jsem.

„Víš, co si myslím?“ pokračoval. „Podle mě tě Magnus za zpěvačku chce, ale Felix a Bjørn Inge mu řekli, že budou muset najít někoho víc cool. A jen tak mimochodem, to se teda ještě nahledají!“

Asi chápete, proč je Nils můj nejlepší kamarád.

Zastavila jsem se a otočila se.

Za mnou ale nebylo nic jiného než mokrý asfalt. Nikde žádný Nils, nikde žádný pytel na odpadky.

„Ummmffffghrgh!!“

Zamžourala jsem doleva. A tam, pár metrů ode mě, jsem našla klíč k vysvětlení toho záhadného zmizení.

Přetáhnout si za chůze pláštěnku z odpadkového pytle přes hlavu očividně není žádná sranda. Pokud si Nils pytel do dvou vteřin nesundá, vrazí přímo do břízy uprostřed školního dvora!

„Nils! Stůj!“

Na Nilsovi je fajn ještě jedna věc. Vždycky mě poslouchá.

Půl metru od stromu se pytel na odpadky prudce zastavil a začal se kolébat ze strany na stranu. Za chvíli se z něj vynořila jedna ruka, potom i druhá a nakonec zpod pytle vykoukla Nilsova hlava.

Podívala jsem se na něj.

A pak jsem to pocítila.

Vzlyk, který mi závratnou rychlostí stoupal hrdlem, změnil směr. Pořád stoupal vzhůru, ale najednou se tam dole něco uvolnilo a vzlyk přeskočil na jinou kolej. O vteřinu později se mi vydral ven nosem.

„Co je?“ nechápal Nils. „Čemu se směješ?“

Nemohla jsem mluvit, a tak jsem jen ukázala na jeho vlasy.

Když si je prohrábl rukou, netrvalo dlouho a vyprskl taky.

„Nazdárek, já jsem Nils,“ smál se a natáhl ruku. „Říkají mi Záchodová štětka.“

Proto je Nils můj nejlepší kamarád.

Nejenže mě poslouchá a nedělá si nic z toho, když mu sem tam vynadám. Navíc mě dokáže šíleně rozesmát hned potom, co přijdu o šanci stát se zpěvačkou nejvic

cool kapely v sedmičce a co ze sebe nedostanu ani hlásku před klukem, do kterého jsem zamilovaná.

Člověk by skoro řekl, že je v tom Nils profík.

≡ TADY NĚCO SMRDÍ ≡

„To jako fakt?!“

Div že Bjørnovi Ingemu nevypadly oči z důlků.

„Tvůj novej kluk má motorku?!“

Ronja přikývla a pohodila vlasy. Snažila se skrýt úsměv, ale bylo naprosto zřejmé, že je sama se sebou hodně spokojená. Připomínala dědovu a babiččinu kočku, když se vleže protahuje na slunci a u toho spokojeně, táhle kňourá.

„Ale to mu musí bejt...“ zarazil se Bjørn Inge, „to mu musí bejt nejmíň...“

„Šestnáct?“ pomohla mu Ronja. „O to ti jde?“

„Jo!“

„No a?“

Svým způsobem jsem Ronju chápala. Bjørn Inge se o takové věci nikdy nezajímal. O randění se celkově zajímá hodně málo. Ta jeho šestiletá zamilovanost do They trvala asi spíš jen ze zvyku. Nevěřím tomu, že by opravdu stál o to s ní chodit.

Podobně to bylo s Brittany. Byl sice trochu smutný, když mu už po čtyřech dnech dala kopačky, ale podle mě

v tom byla hlavně jeho uražená hrdost. Rozhodně se nechoval tak, jak bych se chovala já, kdybych chodila s Magnusem a on by se se mnou rozešel. Brečela bych tolik, že bych spotřebovala celý nákladák papírových kapesníků, několik měsíců bych se nevyhrabala z postele, byla bych... Nedokážu si to ani představit, jak smutná bych byla! To by byl úplný konec světa!

Ale Bjørn Inge se z rozchodu s Brittany prostě oklepal a zase zaplul na klučičí záchody se zapalovačem a mobilem. Zanedlouho potom dosáhlo jedno z jeho videí deseti tisíc zhlédnutí na YouTube.

„A co na to říkají vaši?“ zeptal se Bjørn Inge. „Na to, že mu je šestnáct?“

Lavice v první řadě přírodopisné učebny znatelně ztichly. Jejich rozhovor teď odposlouchávalo víc lidí než jen já a Nils. Mari s Ylvou-Merete se v dvojlavici před námi najednou usilovně narovnávaly a Nadif s Fridou v lavici vedle nás zabodávali pohled do zad Ronji a Bjørna Ingeho.

Taky Ronju ta otázka očividně zaskočila.

„Cože?“ nechápala. „Co na to říkají naši?“

„No?“ přitakal Bjørn Inge.

„To jako fakt?“

„Jo, vždyť je mezi váma docela velkéj věkovej rozdíl. Kdybych přišel domů já a řekl mamce, že jsem začal chodit s holkou, který je šestnáct, tak by mamka... Nebo teda nevím, co by mamka udělala, ale zaručeně by to byl pořádněj malér!“

Pohlédla jsem na Nilse.

Oba jsme měli obočí stejně vysoko.

Jedna věc byla, že jsme Bjørna Ingeho sotva kdy slyšeli mluvit o něčem jiném než o Thee, Fak Jastin a prdění. Druhá věc byla, že právě teď říkal věci, které říkají jen dospělí!

Mari s Ylvou-Merete byly podobně v šoku.

„Třeba spadnul na skejtu a dostal otřes mozku,“ zašeptala Ylva-Merete Mari. „Slyšela jsem zvěsti o tom, že včera jezdil hrozně nebezpečně.“

„Z nebezpečné jízdy přece člověk nezmoudří,“ namítla šeptem Mari.

Mari taky říká věci, které běžně říkají jen dospělí. Kdyby to samé, co z pusy vypustil Bjørn Inge, pronesla ona, nikdo by nehnul ani brvou.

Nejdivnější ale bylo, že Bjørn Inge nebyl jediný, kdo se choval nezvykle. Místo aby Ronja nad jeho poznámkami obracela oči v sloup, jak má ve zvyku, naklonila se k němu a zaujatě ho poslouchala! Za chvíli jejich rozhovor přerostl v důvěrný šepot! Dokonce jsem zaznamenala, že Ronja několikrát horlivě přikývla, jako by snad Bjørn Inge řekl něco hrozně chytrého!

„Haló!! Proč je tam vepředu takový ticho?! Ronjo!! Talk to me!!“

Asi uhádnete, kdo byl tohle.

„Theo, tvůj zápal mě sice těší, ale nemohla bys *trošičku* ubrat na hlasitosti?“

To byl Odd. Máme ho na matiku i na přírodopis.

„Ale no tak, tady fakt něco smrdí!!“ zakvílela Thea ze zadní lavice.

„Mohlo se stát něco vážného!“ vyjekla Širin, která sedí v lavici s Theou. „Ronja a Bjørn Inge při hodinách nikdy nebývají tak potichu!“

V tom měla svým způsobem pravdu. A všimla jsem si, že i Odd se trochu zarazil. Je to ale koneckonců učitel, a protože učitelé bývají rádi, když je při hodinách ticho, jenom pokrčil rameny a začal procházet mezi lavicemi.

„Posledních deset minut, vážení,“ prohlásil. „Soustředte se na zadání před sebou.“

Ale sama jsem cítila, že zrovna v ten moment na přírodní plyny a kapaliny myslet nedokážu.

Je možné, že bych se v Bjørnovi Ingem zmýlila? Že by byl komplikovanější, než jsem si myslela?

Je možné, že by byl docela... rozumný?!

Najednou pro mě bylo mnohem horší, že mě nechtěl za zpěvačku. Cestou na hodinu jsme se s Nilsem utěšovali tím, že Bjørn Inge je koneckonců idiot. Felix sice Magnu-sův návrh taky nepodpořil, ale Bjørn Inge se mu určitě vysmál víc. Víceméně jsme se shodli na tom, že za všechno může on. Kdyby se ale ukázalo, že není takový idiot, jak jsme si mysleli, celá věc by se najednou měla úplně jinak.

Že mi znovu tečou slzy, jsem zaznamenala, až když mi s plesknutím dopadly na pracovní sešit. Naštěstí jsem brzy přišla na jiné myšlenky. Ronja a Bjørn Inge totiž kdovíjak šeptat neumějí.

„Paráda!“ uchechtla se Ronja. „Bude z toho úplně na prášky!“

„Že jo!“ zahihňal se Bjørn Inge.

„Ale nikomu ani muk!“